

10 4/909. 25 April 5.

Μυτιλήνιος.

Ἡ πρώτη ἐκδοθεῖσα
Ἐν Μυτιλήνῃ Ἐφημερίς

Διευθυντῆς καὶ Ἰδιοκτῆτης
Θ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Γραφεῖον καὶ Τυπογραφεῖον
Ὅδος Σαρῆ-Μπαμπᾶ ἀρ. 36.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Συνδρομὴ δι' ἓν ἔτος
Καθ' ὅλην τὴν Τουρκίαν μετρήτεια 2.
Ἐἰς τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 10.

Συνδρομὴ δι' ἕξ μῆνας
Καθ' ὅλην τὴν Τουρκίαν γράσια 25.
Ἐἰς τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 6.

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου παράδες εἴκοσι

Ἄγγελια καὶ διαφημίσεις κατ' ἀποκοπήν

Διαχειριστῆς ΕΠ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

§

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 Ἀπριλίου 1909.

§

ΑΡΙΘ. 10.

Χαιρετισμοὶ Χαμιτικοὶ
ποῦ σὲ ὦρα βρέθηκε κακὴ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ἔχετο Ἐτσάτ
πρὸς τὸν μεγαλομύτην,
ἐνδόξως τὸ σηκτῆρ πιλάφ
νά ψάλλῃ στὸν Χαμίτην,

βλέπων δ' αὐτὸν ἐξίστατο
καὶ ἴστατο κραυγάζων,
χαιρετισμοὺς φιλόφρονας
ποιούτους ἀραδιάζων:

Χαῖρε, ποῦ δὲν κατάφερες
τὸ Σύνταγμα νὰ πνίξῃς,
Χαῖρε, ποῦ ἦλθε ὁ καιρὸς
τῆς φτέρνης νὰ μᾶς δείξῃς,

Χαῖρε, ποῦ μᾶς ξιθέωσες
τριάνα χρόνια τώρα,
Χαῖρε, ποῦ τέλος ἐφθασε
καὶ ἡ δική σου ὦρα.

Χαῖρε κορμί σιχαμερό,
Χαῖρε διαβολῶν γόνε
Χαῖρε Σουλτάνε κόκκινε
κι' ἀχρεῖε δολοφόνε.

ΒΛΕΠΩΝ ὁ τύραννος Χαμίτ
τὰ πράγματα σὰν σκοῦρα
στὸ μύταρό του ἐνοιῶσε
μιὰ δυνατὴ φαγοῦρα,

καὶ εἶπε:—Ποῖα ρήματα
παράδοξα προφέρεις,

πῶς δὲ τῆ τοῦ Θεοῦ Σκια
σηκτῆρ πιλάφ προφέρεις;

ΓΝΩΣΙΝ βουλόμενος λαβεῖν
τὸν ρώτησε καὶ πάλι,
πρὸς ὃν Ἐτσάτ ἀπήντησε
κουνώντας τὸ κεφάλι:

Χαῖρε, ποῦ θὰ σὲ στείλουμε
μὲ ὀλη σου τὴν κλίκα,
Χαῖρε, ποῦ φῖνα πιάστηκες
σὰν τῆ γρησὰ στὰ σῦκα,

Χαῖρε, ποῦ μπῆκες μιὰ χαρὰ
μονάχος στὸ ζεμπλι,
Χαῖρε, ποῦ γένηκες, Χαμίτ,
αἰῶνιο ρεζίλι.

Χαῖρε, ποῦ σ' ἀπεκήρυξαν
ἐν αἰνῶ καὶ λιθάνῳ,
Χαῖρε, ποῦ δὲ σὲ δέχεται
τὸ ἔθνος γιὰ Σουλτάνῳ.

Χαῖρε κορμί σιχαμερό,
Χαῖρε διαβολῶν γόνε,
Χαῖρε, Σουλτάνε κόκκινε
κι' ἀχρεῖε δολοφόνε.

ΔΥΝΑΜΙΣ τότε Ἐλμπαχουντὰ
τοῦ πάλαι μακαρίτη
ὡς νέφος ἐπεσκίασε
τὴν κάραν τοῦ Χαμίτη,

κι' ἂν καὶ τὸν πῆγε μπέσμπουτσούκ
ἀπ' τὸ πολὺ σικλέτι,
ἀπήντησε προφητικῶς:
«Ἐτσ' ἦτανε κισμέτι».

ΕΧΩΝ τρεμουλα στὴν καρδιά,
τρεμουλα καὶ στὰ χεῖλη,
ρωτᾷ νὰ μάθῃ ποῦ σκοπεῖ
τὸ ἔθνος νὰ τὸν στείλῃ.
Πρὸς ὃν Ἐτσάτης ἀπαντᾷ
μὲ λόγια σκέτα καὶ κοντά.

Χαῖρε, ποῦ κόμπος στὸ λαιμὸ
σου κάθισε καὶ βήχεις,
Χαῖρε, ποῦ Τσιραγὰν ποθεῖς
μὰ δὲν θὰ ἐπιτύχῃς.

Χαῖρε, ποῦ ἐκεῖθε σ' ἀπιοθεῖ
τὸ φάσμα τοῦ Μουράτη,
Χαῖρε, ποῦ σ' ἐτοιμάζουνε
ἀπὸ ἄλλου Παλάτι.

Χαῖρε κορμί σιχαμερό,
Χαῖρε δαιμόνων γόνε,
Χαῖρε Σουλτάνε κόκκινε
κι' ἀχρεῖε δολοφόνε.

ΖΑΛΗΝ σπουδαῖαν λογιμῶν
σκοτίων κι' ἀμφιβόλων
ἔχων ὁ δειλαῖος Χαμίτ,
ὕψωψιάσθη ὄσλον,

καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἀγαπῶν
καλύτερ' ἀπ' τὰ μάτια του,
ξεχάνει καὶ τὸ Τσιραγάν
καὶ ὅλα τὰ παλάτια του,

καὶ φώναξε «ἀμὴν τζανήμ,
χαρίστε τῇ ζωῇ μου,
καὶ στείλτε με, ἂν θέλετε,
στὸ κέντρον τῆς ἐρήμου.

ΗΚΟΥΣΕΝ ἡ Ἐπιτροπὴ
τοὺς λόγους τοῦ Βρεμμένου,
κι' ὡσεὶ ὄρωσα εἰδῶλον
θεραίου σιχαμένου,
ἠσθάνθη περιφρόνησιν,
πλὴν ἀπάντ' αὐτὸν φρόνησιν.

Χαῖρε, ποῦ ἐστειλες ζωὴς
στὰ Τάρταρα χιλιάδες,
χαῖρε, ποῦ δὲ ξεπλύνεται
οὔτε μὲ τῆς μπουγάδες,

Χαῖρε, ποῦ σ' εἶπαν ἐρυθρὸ
τοῦ ἔθνους δολοφόνου,
χαῖρε, χωμένη ὡς τὸ λαιμὸ
στὸ αἷμα καὶ στὸ φόνου.

Χαῖρε, ποῦ τῶν θυμάτων σου
βαρυδοῦ τὸ κρίμα,
χαῖρε, ποῦ πρέπει ἄδοξο
καὶ σὺ νὰ εὐρῆς μνήμα,

Χαῖρε, ποῦ γενναϊοκάρδα
τὸ ἔθνος σὲ προτρέφεται,
χαῖρε, ποῦ κάθε φόβος νῦν
γιὰ τὴν ζωὴν σου αἰρεται.

Χαῖρε κορμὶ σιχαμερό,
χαῖρε διαβόλων γόνε,
χαῖρε Σουλτάνε κόκκινε
κι' ἀχρεῖς δολοφόνε.

ΘΕΟΔΡΟΜΟΥΝΤΑ ἤλιον
ὡς νάβλεπε καρδί του,
ἐχάρηκε ποῦ γλύτωσε
τὸ βρώμικο πετσί του.

ΙΔΟΝ Ἑβραίων πληθυσμοὶ
Χαμίτην φοβηθέντα,
καὶ κατὰ φρένα εἶπανε:
«Ἄνταμ, Σουλτάνε, σέντα,

ἔχει στὸν κόσμον κι' ἀπὸ μᾶς
ἀκόμα πιδ Ἑβραίους,

μόν' ἄς σοῦ στείλευμε κ' ἑμεῖς
χαιρετισμοὺς σπουδαίους».

Χαῖρε, ποῦ δὲ φοβούσουνα
σὰν ἔσπερνες στὸ Βόσπορο
μὲ τὸ φυκίари τῆς ψυχῆς,
ὡσὰν κολοκυθόσπορο,

Χαῖρε, ποῦ δὲ δειλιάζεις
σὰν τράτερνες καφέδες
χαῖρε, ποῦ σ' ἔτρεμαν, Χαμίτ,
κι' οἱ μαῦροὶ Χαριέδες.

Χαῖρε, ποῦ τέλος φύστηξε
φουρτούνα στὰ μπατζάκια σου
κι' ἀπὸ τὸν τρόμο τ' ἀπολάξ
ἀπ' τὰ καλαμοβράκια σου.

Χαῖρε κορμὶ σιχαμερό
χαῖρε διαβόλων γόνε,
χαῖρε Σουλτάνε κόκκινε
κι' ἀχρεῖς δολοφόνε.

ΚΗΡΥΚΕΣ μακροσάρικοι
τὸ κόψανε σουρτούκο,
καὶ σ' ἄφησαν, Σουλτάν Χαμίτ,
μοναχοὺ σὰν τὸν κουκκο,

κι' ἄλλοι στὰ πράσσα πιάττηκαν
καὶ δὲν τὴν καλοπέραταν,
κι' ὅσα χαράμια φήγανε
κακὴν κακῶς τὰ ζέραταν.

ΛΑΜΨΑΜΤΕΣ ἐξ αὐτῶν τινὲς
στὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς
τῆς διδαχῆς τοὺς ἀρχισαν
μετὰ θερμότητος πολλῆς,

τὰ πλήθη ὁμῶς ἔρτυναν
στὸν κόρφο τοὺς μὲ φρίκη
καὶ σ' ἔπτελναν χαιρετισμοὺς
Χαμίτη μπουλατική.

Χαῖρε, ποῦ ξεπαστρεύεται
μαζί σου κάθε ψώρα,
χαῖρε, ποῦ σ' ἦρθε ἀνάποδα
ἡ τελευταία μπόρα.

Χαῖρε, ποῦ τὸ κεφάλι σου
γιὰ σπάσιμο τὸ εἶχες,
χαῖρε, ποῦ μπλέχτηκες κατὰ
σὰν τῆς γρηῆς τῆς τρίχης.

Χαῖρε, ποῦ καὶ ὁ γυιόκας σου
χιμαίρας ἐνειρεύεται
χαῖρε, ποῦ δὲ μᾶς ἀπατᾶ
κι' ἄς πάη νὰ κουρεύεται.

Χαῖρε κορμὶ σιχαμερό,
χαῖρε διαβόλων γόνε,
χαῖρε Σουλτάνε κόκκινε
κι' ἀχρεῖς δολοφόνε.

ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ τὰ πλυμένα του
νὰ πάρη ἀπ' τὸ Γιλδίσι,
μὲ κάμποσες γυναῖκες του
στ' ἀμάξι του καθίξει.

ΝΕΑΝ τὴν κτίσιν ἔδειξε,
καὶ πίσω του ἠλλάλαξαν
τὰ πλήθη, καὶ χαιρετισμῶν
τοῦ κοπανοῦσαν γάλαξαν

Χαῖρε, Χαμίτ, ποῦ βάσταζες
στὴ ράχη σου τὸν κόσμον,
χαῖρε, ποῦ τώρα δὲ βαστᾶς
οὔτ' ἓνα φύλλο δυόσμο.

Χαῖρε, ποῦ ἦσαν ἄλλοτε
θεοῦ σκιά ἐπὶ τῆς γῆς,
μὰ τώρα δὲ σὲ δέχεται
σκιά του μήτε ὁ Μαριγλῆς.

Χαῖρε, τῆς ματαιότητος
ἡ ζωντανὴ εἰκόνα,
χαῖρε, ποῦ φέρεις τῆς ἀρεῆς
τοῦ ἔθνους γιὰ κορῶνα.

Χαῖρε κορμὶ σιχαμερό.
Χαῖρε διαβόλων γόνε,
Χαῖρε Σουλτάνε κόκκινε
κι' ἀχρεῖς δολοφόνε.

ΞΕΝΟΝ σὲ κατεβάσανε
στοῦ βαποριοῦ τὴ σκάλα,
κι' ἀπ' ἓνα ποῦ συνώδευε
μὲ τ' ἄλογο καβάλα,
ἀναψες τὸ τσιγάρο σου.
Γιὰ δὲς, μωρέ, σεργιάνια!...
ποῦν' οἱ καιροὶ ποῦ σ' ἔφεραν
ρωτιὰ τσιμποῦκ ὀγλάνια;

ΟΛΟΝ τὸ σμήνος Κιόρ Ἀλῆ
Ἴτζετ καὶ συντροφία,
φοβούμενοι, καλότυχε,
μὴν πέσαν σ' ἁμαρτία,

ξεχάσανε τὰ βαῖλα
ποῦ σ' εἶχανε δεσμένα,

ΒΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

καί κάτσανε καί ψάλλανε
τραγουδία ταιριασμένα.

Χαίρε, πού σε ξεχάσαμε
για τού κοσμά τὰ μάτια,
χαίρε, πού δε σ' ὠφέλησαν
τὰ δόλια σου τὰ Χάττια,

Χαίρε πού μᾶς ξωρίσανε
κακῆς φουρτούνης σ' ἄλλη γῆ,
χαίρε, πού μᾶς κρεμάσανε
νά μή μᾶς φᾶνε οἱ κοργιοί,

Χαίρε, πού καί τὸ χάλι σου
πῶς θὰ γενῆ δὲ ξέρομε,
χαίρε, πού νάρθης νά μᾶς βρῆς
κρυφῆς εὐχῆς προφέρομε,

Χαίρε κορμί συχαμερό,
Χαίρε διαβόλων γόνε,
Χαίρε Σουλτάνε κόκκινε
κι' ἀχρεῖτε δολοφόνε.

ΠΑΣΑΙ δαιμόνων αἱ ὄρδαι
για σέ, Χαμίτ, ἐνύγησαν,
ΡΗΤΟΡΕΣ δὲ τῆς κλίμας σου
βουβάθησαν κι' ἐσίγησαν.

ΣΩΣΑΙ γὰρ θέλων τὸν ντουνιαῖ,
ἔπεσες στὸ χαντάκι
καί τώρα τῆς βλακειίας σου
σε τρώει τὸ μεράκι.

[ΤΑ, ΥΨΙΛΟΝ, ΦΙ, ΧΙ καὶ ΨΙ
τὰ βράζω μέσα στὸ ταψί.
Γιατὶ πτωχείας ἔνεκα,
—τὸ λέμε ἀδιαντρόπως,—

εἶναι τὸ φύλλο μας μικρὸ
καί δὲ μᾶς παίρνει ὁ τόπος].

Ὡ πανύμνητε Χαμίτη,
κάτσε τώρα στὸ χάλι,
κι' ἀκουσε πού θὰ σε δώσω
μιὰ ὠραία συμβουλή.

Στὸ Παλάτι τ' Ἀλλατίνη
κλείσου μέσ' στὴν κάμαρά σου,
σκίσε τὸ μπερντέ λωρίδες
κι' ἀπ' τὴν ὄροφή κρεμάσου.

Μὰ περίμενε μιὰ στάλα,
για χατίρ ἴσιν δικό μας
πρὶν νά κρεμαστῆς, ν' ἀκούσης
τὸ στερνὸ χαιρετισμό μας.

Χαίρε' πού ὄλοι σ' ἔχουνε
στοῦ μαχαιριοῦ τὴν ἀκρη,
χαίρε, πού δὲ θὰ πῆ κανεῖς
για σέ νά χύτῃ δάκρυ.

Χαίρε, πού ὄλοι χάρηκαν
για τ' ἀξίό σου πάθημα,
χαίρε, πού θὰ γενῆ τρανὸ
στὸ νεῖδ Σουλτάνο μάθημα.

Χαίρε, πού ἀπ' ὅπου πέρασες
σκορποῦσες τὴν Πανώλη,
χαίρε, πού μέσ' στὴν Κόλατι
θὰ σε τραβοῦν διαβόλοι,

Χαίρε κορμί σιχαμερό
χαίρε διαβόλων γόνε,
χαίρε Σουλτάνε κόκκινε
κι' ἀχρεῖτε δολοφόνε.

κ. Ἀλκ. Καρ. Χατζοῦ. Γράμμα σας ἐ-
λήφθη. ἀναμένω συνδρομᾶς.— κ. Κλέαρ-
χον Μαριγλῆν. Πόρτ Σουδάν. Εὐχαριστῶ
διὰ συνδρομητᾶς. Ἐνεγράφησαν.— κ. Κ.
Πιτ. Κάιρον. Εὐχαριστῶ θερμῶς. Τὰ φύλ-
λα τῶν συνδρομητῶν οὐς μ' ἐνεγράψατε
στέλλονται μετὰ δύο προηγουμένων.— κ.
Α. Δ. Μ. ἐνταῦθα. Πρὸ τῆς δημοσιεύσεως
τῶν παραπόνων σας εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς
ἴδω. Περάστε ἀπὸ τὸ γραφεῖον.— Ἑλληνο-
παιδα. ἐνταῦθα. Τὸ ποιηματάκι σου τὸ δη-
μοσιεύομεν μετ' ἐπαίνου. Μὲ τὴν ἰδίαν
συντομίαν ἐὰν ἐπιτυχῆνης καὶ εἰς τὰ σα-
τυρικά, θὰ λάβῃς τὸ βραβεῖον.— Παφούν-
τιον ἐνταῦθα. Τὸ ποιήμα σου φίλε μου,
εἶναι κειμήλιον,....ἀπ' ἐκεῖνα πού πρέπει
νὰ φυλλάτῃ κανεῖς κρυμμένα.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀξιολίμους
κ. κ. Συνδρομητᾶς μας, ἐὰν ἔχουν
παράπονα ὡς πρὸς τὴν διανομὴν,
νά μᾶς τὰ δηλώσουν.

Δι' οὐδεμίαν ἢ ἐφημερίδα εὐθύνε-
ται πληρωμὴν γενομένην ἀνευ ἀπο-
δείξεως φερούσης τὴν ὑπογραφήν τοῦ
Διευθυντοῦ καὶ τὴν σφραγίδα τῆς
Ἐφημερίδος.

Φαρμακοποιὸς διπλωματοῦχος με-
πείραν πολυετῆ ζητεῖ θέσιν ἢ συνε-
ταιρισμόν.
Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

(3) ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ (3)

Η ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Μυθιστορία

ΥΠΟ

ΠΑΝΑΓ. Ι. ΤΟΠΑΛΙΔΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ὅπως φθάσω εἰς τὴν κατικίαν μου εὐριτκομένην ἐν
τῇ συνοικίᾳ Βασημαχαιέ. Κατέσχον δωμάτιον εὐαέ-
ρου θέσεως, ἀντιμετοπούμενης μιᾶς οἰκίας ἐνθα εὐρί-
σκετο κατίκῳσα ἢ πρὸ πολλὰ ἐτι χρηματίζουσα Π.

Ὁιλ. καταγομένη ἐκ Μυτιλήνης χωρίου Καλλονῆς.
Ἡ μαγευτικὴ θέσις τοῦ παραθύρου μου ἦτον ἡ μα-
γευτικοτάτη ἢ ἀναπαντικοτέρα ἢ ἀπερίγραπτος συγ-
γενικοτέρα εἰς ἰουδίποτε καὶ ἂν εὐρίσκετο σιριζόμε-
νος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίνδρου. Ἀρχίτε ὁ Ἥλιος νὰ παρα-
σεῖρη τὴν μορφήν τοῦ χειμῶνος, νὰ ρίπτει τὰς γλυ-
κάς του ἀκτίνας ἐντὸς τῆς αἰθούσης μου, νὰ ἀφύνει
ἐλεύθερον τὸν κόσμον νὰ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας του,
περιερχόμενος κατὰ διαφόρους διευθύνσεις. Μὲ ὀφ-
θαλμοὺς δακρύνοντας ἐκ τοῦ ψύχους, στυριζόμενος ἐπὶ
τῶν βραχιόνων μου, τὸ πρόσωπον ἰμυκεκριμένον, ἐσ-
κεπτόμενην περὶ τῆς ἐργασίας, ἥς ἡ ὥρα ἐπλησίαζε νὰ
μὲ προκαλέσῃ ἵνα ἐργασθῶ πρὸς προμθεῖαν τοῦ ἐπὶ
οὐσίου ἄρτου καὶ διαφόρων ἄλλων ἀντεικειμένων χά-
ριν τῶν ἐρωτῶν αἱ ὁποῖαι ἐμελλον νὰ μὲ ἐπισκευθῶ-
σιν κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας!!

Ἀκολουθεῖ.

